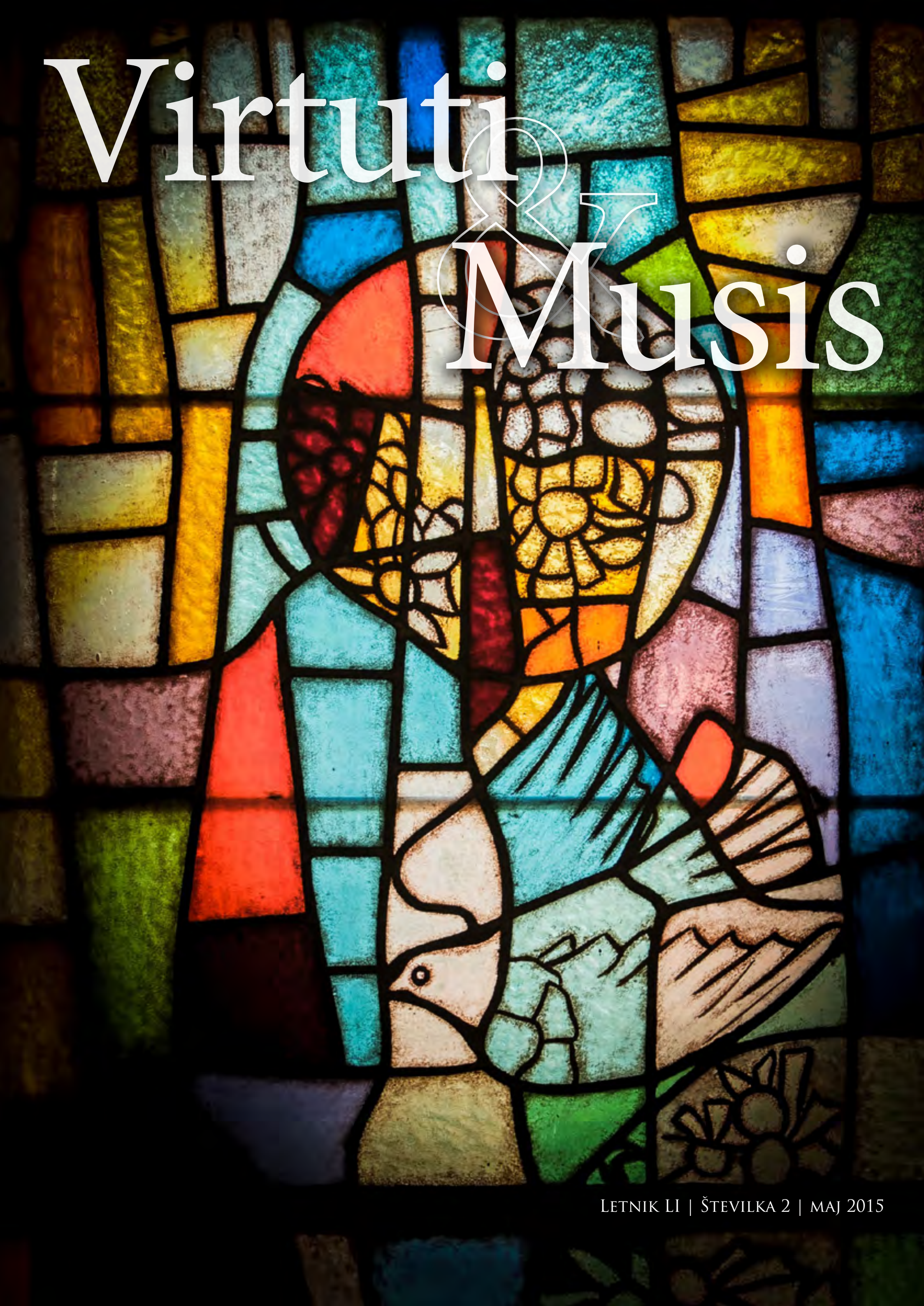

Virtuti & Musis

»V Božjo slavo«

— Vito Urbanija —

Februarja letos me je bivši rektor gospod Franci Šuštar poklical k sebi v pisarno in me vprašal, ali bi hotel na študij teologije v Rim, na papeško univerzo Gregoriano in živeti v nemškem zavodu Germanicum, ki ga vodijo jezuiti. Nekaj dni mi je dal časa za premislek, potem pa sem mu sporočil, da se s predlogom strinjam. Napotil me je še do gospoda nadškofa in že sem začel zbirati papirje in dokumente, ki so potrebni za vpis. Zdaj so stvari večinoma že urejene, v Rimu me pričakujejo, poleg tega pa me čaka še poletje intenzivnih jezikovnih tečajev nemščine in italijanščine. Z veseljem in pričakovanjem se oziram na prihajajoča leta, čeprav čutim tudi nekaj negotovosti, pa tudi veliko odgovornost, da bi mogel čim bolje izkoristiti ponujeno priložnost. Hkrati me seveda navdaja tudi malo otožnosti, ker zapuščam domače ljudi, okolje in naše semenišče – komaj sem se v dveh letih navadil Ljubljane in že odhajam v "Večno mesto". Ampak naj bo vse v večjo Božjo slavo, kot bi rekel sv. Ignacij Loyolski. Kot ena zadnjih dolžnosti tukaj, poleg junijskih izpitov seveda, mi je ostala prijetna naloga urednika našega glasila in tako smo vam s pomočniki, brez katerih ne bi šlo, pripravili tudi drugo letošnjo, "majsko", številko *Virtuti & Musis*. V njej si boste lahko prebrali besede novega mariborskega nadškofa metropolita gospoda Alojzija Cvikla, pogovor z novim rektorjem z zahvalo staremu, poročilo gospoda spirituala z nacionalnega posveta o vzgoji duhovniških kandidatov, predstavitev letošnjih novomašnikov, članka "naših" dveh cistercijanov, ki čez teden z bogoslovci bivata v semenišču, doživetja s kolesarske dirke okoli Slovenije in še druge zanimive prispevke.

Vso našo bogoslovsko skupnost in naše delo priporočam v molitev, hkrati pa vam želim prijetno branje!

Vaš urednik

BOGOSLOVNO SEMENIŠČE
COLLEGIUM CAROLINUM

Virtuti et Musis – glasilo Marijine kongregacije
slovenskih bogoslovcev in duhovnikov

Dolničarjeva 4, 1000 Ljubljana
vito.urbanija@gmail.com

Glavni in odgovorni urednik: Vito Urbanija
Oblikovanje: Matej Vиноjić
Blaž Franko

Fotografija: Janez Meden
Janez Jurij Arnež

Lektoriranje: Gašper Klančnik

Tisk:

Kotis d.o.o.; priprava@kotis-tisk.si

Na naslovnici:

Kregarjev vitraj v kapeli ljubljanskega semenišča

Iz teme bo zasvetila Luč!

(2 Kor 4,6)

— Alojzij Cvikl DJ, mariborski nadškof —

Človek je bitje upanja. To upanje v njem ne usahne nikoli, naj si to prizna ali ne. Ne želimo životariti, tavati v temi ..., iščemo Življenje, iščemo Luč. Evangelist Janez nam v začetku svojega evangelija sporoči veselo novico, da je na svet prišla Luč in takoj doda, »da je njeni niso sprejeli« (prim Jn 1,9). Vsak dan smo priče, kako tema vedno bolj 'obvladuje svet'. Ni čudno, da je sveti oče Frančišek za prihajajoče leto 2016 sklical jubilejno leto Božjega usmiljenja. Preprosto zato, da bi se Cerkev bolj zavedla svojega poslanstva, ki je, ponuditi današnjemu svetu znamenja upanja in Božje bližine.

Bil sem resnično vesel te papeževe pobude, kajti premalo se zavedamo bogastva Luči, ki smo jo prejeli, da nas je našla in dosegla Božja ljubezen, da nas je našel Jezus, Dobri pastir, da je prišel iskat v nas to, kar je izgubljenega. Ne moremo biti prepričljivi v svojem pričevanju, če se tega daru resnično ne razveselimo, ga sprejememo in z njim zaživimo. Bodimo veseli tega, da smo ljubljani, da Bog z ljubeznijo gleda na nas.

Osnova je izkustvo, da me je Gospod dosegel in me popeljal na pot življenja. To osebno izkustvo vključuje dvoje: hvaležnost za dar in poslanstvo. Poslani smo v konkreten svet, ki večkrat tava v temi, kot hodi v Luči. V povezanosti in prijateljstvu z Njim lahko začutim, da je On hrana in odgovor na vsako žejo. On je

voda življenja, živa voda, o kateri govori Samarijanka (prim. Jn 4,7-15). S tem je Jezus pokazal, da ga zanima vsak človek, tudi tisti, ki smo jih mi odpisali ali se jih izogibamo, kot so Zahej, rimska stotnika, skesani hudodelec ... On je kot voda, ki prinaša življenje prav vsem, ki trpijo žejo, zanima ga vsak izsušen predel sveta. Vsi, ki so žejni, vedo, kaj pomeni voda. Potem ko imamo to izkustvo, ko vemo, kaj je žeja, lahko ponudimo vodo vsakemu, ki je žejen. Takrat je v nas želja, priti do ljudi onstran meja, kjer »še voda ni pritekla na dan«. Sveto leto, ki je pred nami, je priložnost, je ugoden trenutek, da se napotimo k tistim, ki čakajo, da bi videli in se dotaknili znamenj Božje bližine.

Pred nami so novi izzivi v družbi, ki jo, kot pravi papež Frančišek v listini ob razglasitvi svetega leta *Misericordiae vultus*, zaznamujejo globoke spremembe, ostri konflikti, pa tudi nove možnosti. Naš čas zelo poudarja samostojnost, svobodo in zagledanost v sedanjost. Vse to pa človeka ne nasiti. V sebi ostaja nepotešen. Človek potrebuje prihodnost, zgrajeno na solidarnosti. V rokah imamo vedno boljša sredstva komunikacije, vendar pogosto doživljamo osamljenost in izključenost. Papež Frančišek nas vabi k vzpostavljanju pravičnih odnosov, da gledamo na svet s stališča revnih in izrinjenih, da se od njih učimo in delamo zanje in z njimi. S tem ne delamo nič drugega, kot posnemamo svojega Učitelja, »ki je za nas postal ubog, da bi mi obogatili po njegovem uboštvu« (2 Kor 8,9).

Naš odgovor na nove razmere lahko izhaja samo iz naše vere, v zavesti, da sodelujemo skupaj z Gospodom. Cerkev v Sloveniji še kako potrebuje osebe trdne in globoke vere, potrebuje duhovnike, potrebuje redovnice in redovnike, ki bodo posvetili svoje življenje Gospodu in pričajo za evangelij z željo po usmiljenju, pravičnosti in spravi. Samo na ta način bodo ljudje lahko prepoznali Božja znamenja, znamenja upanja in življenja.

Poklicani smo, da luč vere, ki smo jo prejeli, posredujemo naprej. Luč lahko posredujemo naprej, če smo zazrti v Kristusa, ki je podoba nevidnega Boga in se razodeva povsod (prim. 2 Kor 4,4; Kol 1,15; Heb 1,3).

To nosim v srcu na začetku nove poti in poslanstva, ki mi je bilo zaupano.

Priporočam se v molitev!

Marija, mati Kralja usmiljenja, prosi za nas!

— Andrej Penko, *prefekt MKSBD* —

Današnji človek bolj kot kdaj koli prej potrebuje usmiljenega Boga. Sveto leto usmiljenja, ki ga je papež Frančišek razglasil 13. marca 2015, se bo pričelo letos na praznik Brezmadežnega spočetja Device Marije ter sklenilo prihodnje leto na praznik Kristusa Kralja in izhaja iz zavedanja po večjem pričevanju Cerkve o usmiljenju. Človek je močno željan usmiljenja. Za očeta si želi usmiljenega Boga in prav takšnega človeka za sodelavca. Zato je po besedah kardinala Kasperja »Govor o Mariji kot nazornem ogledalu Božjega usmiljenja tudi v našem modernem svetu ne bo odslužil.« Marija, ki je greh ni zaznamoval, je pričevalka in prapodoba Božjega prvotnega stvariteljskega dela in hkrati tudi mati Božjega usmiljenja.

Marija – milosti polna (Lk 1,28) – je bila izbrana za popolnost, torej izvzeta iz izvirnega in osebnega greha, hkrati pa skušana v vsej polnosti. Kolikor je bila brez greha, toliko je bila tudi preizkušena. Marija je bila deležna vseh preizkušenj, ki jih človeštvo premore, grešila pa ni niti v enem samem grehu. Kakor skušnjave ji tudi smrt ni bila prihranjena. Po drugi strani pa milosti polna in vzeta v nebo. Pavlova misel: »Kjer se je pomnožil greh, se je še veliko bolj pomnožila milost,« (Rim 5,20) z gotovostjo drži, le da Mariji zadajajo rane grehi Eve, za katere prejema polnost milosti, ki jo pridobiva za nas.

Marija je edina mati, ki ni grešila, zato je mati preizkušenih, za katere prosi usmiljenja. Mati usmiljenja, nam je rodila Kralja usmiljenja. »Marija z materinskim poslanstvom ne postane merilo zgolj zato, ker je mati našega Gospoda, marveč zato, ker je v dialogu med milostjo in vero odgovor, ko se brez pridržkov zaupa Božji volji.«

Angelovo oznanilo Mariji in prerokbo starčka Simeona v templju lahko prenesemo tudi na vse apostole. V razodetju Janez prejema iz rok angela knjižico, ki jo mora pojesti. Ta vsebuje sladkost oznanila in grenkobo (posledičnega) trpljenja zaradi oznanjevanja. »V trebuhu te bo grenila, toda v ustih bo sladka kot

med.« (Raz 10,9) Prva reakcija je grenkoba, ki se lahko nanaša na meč, ki bo po napovedih starčka Simeona Mariji presunil njeno dušo (prim. Lk 2,35). Druga reakcija bo sladka kot med, je milost, ki jo je Marija našla pri Bogu v vsej polnosti. Kakor po Mariji prihaja milost k apostolom, tako prihaja tudi grenkoba trpljenja. Marija je zato mati milosti, pa tudi mati sočutja, kjer izvira usmiljenje. Marijin meč, ki ji ga napove Simeon, odseva v ljudskih pobožnostih kot podoba sedmerih mečev, h kateri se ljudje zatekamo s svojimi bolečinami – k Mariji sedmih žalosti. Ta meč je dobil epilog v Kristusovem dvoreznem meču, ki mu je segal iz ust (prim. Raz 1,16), ter po besedah pisca Hebrejcem »zareže do ločitve duše in duha, sklepov in mozga ter presoja vzgibe in misli srca« (Heb 4,12). Meč je seveda Božja beseda, v katero verujemo in nas odrešuje vsega, po čemer padamo.

Če preidemo iz ljudske pobožnosti na umetnost, je Michelangelova Pieta še več. Marija, ki je rodila sina, ga sedaj mrtvega drži v naročju. Rojstvo in smrt sodita v isti dogodek. Prvi vzdih je uvod zadnjega. Rojstvo Božjega sina in mrtvi sin v Marijinem naročju. Njen sin bo odrešil vse, ki v njem umiramo. Marija, upodobljena v Pieta, je sočutna. Odpira torej pot odrešenju in tako svojega sina iz naročja podarja za veliko noč.

Prav zaradi našega neprestanega padanja pod meči zlobnih besed in grešnih dejanj potrebujemo čutečo Marijo, ki je po besedah W. Kasperja *typos* krščanskega usmiljenja. Z Marijo in rojstvom njenega sina se je pričela doba usmiljenja. Usmiljenje potemtakem ni abstraktno, temveč konkretno pokazano v Marji. V 15. stoletju so svetopisemskim dodali še prošnjo »prosi za nas grešnike, zdaj in ob naši smrtni uri amen« (prim. Lk 1,28.42). Intenzivno so se zatekali k materi usmiljenja, ki ga za nas izproša od Boga. Tako nam Marija približuje svoje lastno čuteče srce, saj se Božje usmiljenje ne konča pri njej in apostolih, marveč v nas. Tako nam vzbuja ljubezen za dela usmiljenja ter končno ustvarja civilizacijo usmiljenja.

Nacionalni posvet o duhovniškem oblikovanju

— Vlado Bizjak, *spiritual* —

Pred tremi leti, ko sem bil na centru za duhovniško oblikovanje na papeški univerzi Gregoriana v Rimu, je bila ena izmed prvih in pomembnih tem, za katero so profesorji hoteli, da nam zleze pod kožo, načrtovanje. Nekateri se ob tej besedi ustrašijo, v smislu, kaj nam je še tega treba, saj vse v redu teče, drugi pa menijo, da bo ob našem aktivizmu Sveti Duh ostal brez besede. Jezus je na primer v priliki v evangeliju jasen glede modrosti, da človek naj ne gre graditi stolpa, če prej ne preračuna, ali in kako se bo izšlo.

Globalne smernice za duhovniško oblikovanje (1985) naročajo, da je treba vzgojo načrtovati in jo tudi stalno preverjati in prenavljati. Zavetnik našega Bogoslovja sv. Karel Boromejski je znan tudi po tem, da je duhovniško vzgojo prenavljal in je to ena njegovih večjih zaslug. Vsaka prenova, tudi kakšna malo maj posrečena, ima iskren namen izboljšave. Pred tremi leti sem bil poslan v Rim ravno s tem namenom, da bi z znanjem, ki bi ga tam pridobil, kaj pripomogel k izboljšavi vzgoje v bogoslovju. En sam človek prav veliko ne more, zato še vedno nekoliko pogrešam, da sem bolj ali manj edini, ki se je v zadnjem času na področju duhovniške vzgoje tudi študijsko izpopolnjeval. Upam, da se bo tudi glede tega začelo bolj gledati naprej, pripravljati bodoče vzgojitelje in se ne le odzivati na situacijo, ko je morda že (pre)pozno.

Vseeno nisem obupal in sem vseskozi malo drezal; tako sem letos v začetku leta na srečanju med ordinariji in bogoslovnim vodstvom predlagal načrt postopne prenove duhovniškega oblikovanja. Kot naročeno, v tem času dobivamo končno tudi prve narodne smernice za duhovniško oblikovanje, ki so dobre in temeljijo na italijanskem narodnem dokumentu, prirejenem za našo situacijo. Čeprav so bile same smernice pripravljene v bolj ozkem krogu načrtovalcev, sem skušal pojasnjevati, da je načrtovanje vendarle stvar

skupnosti, najprej celotne vzgojne skupnosti, v širšem smislu pa vse Cerkve in ne sme biti le nekaj od zgoraj napisanega – kaj naj delajo drugi.

Ideja nacionalnega posveta temelji na tej skupni odgovornosti, ki jo ima vsa Cerkev za duhovniško oblikovanje, zato so nanj povabljeni vsi člani Cerkve, ki jih to zanima, še posebej tisti, ki se jih to na ožji način tiče.

O skupni odgovornosti govorijo vsi cerkveni dokumenti, kar so nam stalno poudarjali tudi tekom študija.

Vesel sem bil, da so to razumeli tudi škofje ordinariji in so idejo posveta tudi podprli. Seveda naloga posveta ni, da bi dajal navodila, se spuščal v podrobnosti ali celo kaj uzakonjeval, saj je vendarle posvet. Škofom in ekipi, ki bo načrtovanje nadaljevala, služi kot pomoč pri nadaljnjih korakih, da bo poleg teorije – cerkvenih dokumentov – imela pred seboj tudi bolj prepoznano konkretno situacijo in smeri, v katere je treba gledati, želje in potrebe, ki jih vidi

Cerkve tukaj in sedaj. Posvet pa je seveda le prvi korak, ki želi prebuditi telo Cerkve, da se najprej sploh zave, da se v njenem telesu nekaj sproža in dogaja. Ko govorimo o uspehu posveta, tega ne moremo soditi po tem, kako popolno bo ali je bil izpeljan, kako dobri so bili referati in odzivi. Uspeh bo viden po tem, kako bodo ideje implementirane v realnost. Zato je izredno pomembno, da se bomo v načrtovanju prenove držali tudi nadaljnjih predvidenih korakov, predvsem oblikovanja krovne ekipe, ki bo sprožila konkretno načrtovanje ali vsaj preverbo vzgojnih načrtov po skupnostih, od dela za poklice do permanentnega oblikovanja.

Delo se je komaj začelo in pred nami je dolga pot, zato nas in naše delo vsem priporočam v molitev, saj brez Gospodove milosti ne moremo ničesar storiti.

Pogovor z novim rektorjem

— Pogovarjal se je Vito Urbanija —

V mesecu marcu je v semenišču zavelo nenavadno vzdušje. Dosegla nas je vest o imenovanju novega ljubljanskega pomožnega škofa, za katerega je bil imenovan dosednji rektor gospod Franci Šuštar. Ob pripravah na posvečenje so se izmenjevala različna občutenja. Slovesni trenutek smo bogoslovci v povezanosti z gospodom Šuštarjem pričakovali v veselju. Priprave so potekale tekoče, mirno in z radostjo v srcih, ko smo skupaj doživljali milost, da bomo na poseben način soudeleženi pri skrivnosti, ki se bo uresničila v škofovskem posvečenju. Naravno smo preživljali tudi trenutke, ko smo se zavedli, da so naše poti na razpotju; ti trenutki slovesa so bili ganljivi, a kot taki obogatitev pri zrenju v prihodnost ter okrepitev v hvaležnosti za vse doživeto. Z našo vero, da je ob pomoči Kristusa, Dobrega pastirja, zmeraj mogoče najti pravo pot, škofa Šuštarja izročamo v varstvo Brezmadežne Matere Božje.

Pisana paleta občutkov pa se s tem še ne zaokroži. Izjemno zanimiva so bila naša druženja v času 'brezvladja', ko pogovori med bogoslovci skoraj niso minili brez vpraševanja, kdo neki bo novi rektor ... Radovednost čez radovednost in še enkrat radovednost! Prepričan sem, da je – hkrati s pripravami na velikonočno skrivnost – nekje v skritih kotičkih misli vseh bogoslovcev brlela lučka z vprašanji: pa kakšen bo, kakšne bodo njegove zahteve; se bomo razumeli, kakšne spremembe se obetajo – ta in najbrž še mnoga druga. Za nami je že nekaj skupnih srečanj, izmenjanih besed, pobud in izkušenj. Pričujoči pogovor pa je še en korak na poti spoznavanja in graditve trdnih medosebnih vezi.

Gospod rektor Roman Starc, pred dobrim mesecem ste prevzeli novo službo in nastopili kot rektor ljubljanskega semenišča. Kako je pravzaprav potekalo iskanje novega rektorja in kako ste se odzvali na predlog, da postanete novi predstojnik ljubljanskega semenišča?

O tem, kako je potekalo iskanje novega rektorja, ne vem nič, vem pa, da me je izbira zelo presenetila. Mislil sem si namreč, da bodo v Ljubljani ali okolici že našli primerne človeka – tudi imena so bila že 'v zraku' –, zato res nisem pričakoval, da bodo šli ponj (kakor bi rekel papež Frančišek) na konec škofije, v tržiško luknjo, iz katere pravijo (po krivici sicer), da še zrak ni dober. Še potem, ko mi je nadškof na slovesnosti blagoslova novih orgel na Trsteniku rekel, da se želi pogovoriti z menoj, nisem pomislil na to. Lahko si predstavljate, da sem bil presenečen. Nadškof mi je sicer dal čas za razmislek, a bolj v smislu: »Premisli, ne premišluj dolgo, nato pa reci ja.« Pravzaprav res nisem imel kaj dosti premišljevat, saj vedno poudarjam to, da je treba škofa ubogati, pa tudi, če je to kdaj težko.

Katere službe ste doslej že opravljali?

Kar nekaj. Najprej sem kot novomašnik nastopil službo kaplana v Dolenjskih Toplicah, kjer sem ostal dve leti, nato pa šel na študij v Rim in tam ostal štiri leta. Po končanem magisteriju sem se vrnil v Slovenijo in še dve leti kaplanoval v Toplicah. Leta 2002 sem kot župnik prevzel župnijo Tržič. Ves čas (razen med študijem) sem bil vpet tudi v dogajanje v škofiji kot član raznih komisij ali odborov (duhovniški svet, liturgična komisija, Vovkov odbor, umetnostno gradbeni svet, ...), zadnja leta pa sem opravljal tudi službo dekana.

Kako se spominjate vaših semeniških let? Se vam zdaj, ko ste spet v isti stavbi, spomini na ta čas večkrat pojavijo?

Včasih se pošalim, da očitno še nisem dovolj star, da bi se spominjal raznih podrobnosti iz svojega semeniškega življenja (še za vse sobe, v katerih sem bil, ne vem). Upam torej, da se mi bo na starost spomin povrnil. Sicer pa je bilo to, ko gledam nazaj, res lep in blagoslovljen čas. Iskreno. Marsikaj slabega, morda tudi težkega, prekrijejo prijetni in lepi spomini na dogodke, druženja, prijateljstva. Bili pa so v marsičem res drugačni časi. Ko sem prišel v prvi letnik, nas je v hiši bivalo 99 bogoslovcev (eden je bil na služenju vojaškega roka) – v večjih sobah tudi po trije skupaj. Obednica je bila torej vedno polna, kapela pa že kar 'nabasana'. Avto so imeli samo trije, štirje, o internetu še sanjali nismo, mobilnih telefonov ni bilo, počasi, počasi so v hišo začeli

prihajati prvi (rabljeni) računalniki (spomnim se, da sem si ga komaj upal prižgati). Zanimivo, kajne?

Bili ste tudi na študiju v Rimu. Kako ste se počutili tam?

V Rim nisem šel preveč rad, najprej zato, ker slabo obvladam tuje jezike (italijanščine nisem znal), pa tudi nobene posebne želje nisem imel. A podobno kot ob odločitvi za sprejem službe rektorja, tudi takrat nisem želel reči ne, da si ne bi kdaj pozneje očitil, da nisem naredil nečesa, za kar sem bil poklican oz. so me izbrali. Tako sem na pobudo svojega profesorja in nekdanjega rektorja Franceta Oražma odšel v Rim, v Slovenik in študiral na karmeličanskem institutu za duhovnost Teresianum. Tu so, hvala Bogu, vladali pristrčni in prijateljski odnosi, imel sem dobre profesorje, tako da posebnih težav nisem imel. Počasi sem se navadil tudi na rimsko življenje (navsezadnje sem roman, rimljan), ki je res nekaj posebnega in te počasi zlahka 'osvoji'. Magistriral sem na temo duhovnih poklicev – očitno ne po naključju ...

Katere kreposti oz. vrline pri človeku najbolj cenite?

Hm, več, kot jih ima, bolje je. Rad pa imam poštenost, jasno besedo in odkrit pogovor. Všeč so mi pristni, nenarejeni ljudje, ne pa preveč pomaziljeni ali 'poštirkani' oz. 'pocukrani'. Rad imam

ljudi, ki znajo pokazati tako svoje veselje kakor tudi jezo ali žalost. Morda se sliši nenavadno, ampak spoštujem in občudujem tiste, ki znajo svoje srce nositi na dlani in se razdajati drugim, ne glede na rane ali bolečine, ki so jih ob tem deležni. Veste pa že, da imam pri ljudeh rad tudi red in čut za odgovornost.

Se našemu semenišču ob Vašem nastopu in ob nacionalnem posvetu o vzgoji duhovniških kandidatov obetajo kakšne večje, dolgoročne spremembe?

Pravijo, da vsak človek prinese s seboj nekaj novega, drugačnega. Tako je na župniji in nič drugače najbrž ne bo tudi v semenišču. Upam le, da bomo s skupnimi močmi zmogli narediti čim več dobrega. Res je, da se že dlje časa govori o nujnosti sprememb, ponekod se o tem 'bijejo' vroče debate, delajo tudi načrti in analize ... Tudi sam imam polno glavo idej, ki bi jih rad čim prej uresničil, a vsi vemo, da ne gre vse na hitro in bo potrebno še veliko premislekov, posvetov, poslušanja, tudi prepričevanja, predvsem pa sodelovanja. Ker sem hkrati tudi ekonom, ste že videli, da se oziram tudi po hiši ... Bomo videli, kaj bo prinesla jesen. Ne bi pa rad, da bi se zaleteli v nekaj, za kar bi nam bilo kasneje morda žal. Zato se pustimo presenetiti.

Morda se sliši nenavadno, ampak spoštujem in občudujem tiste, ki znajo svoje srce nositi na dlani in se razdajati drugim, ne glede na rane ali bolečine, ki so jih ob tem deležni.

Kaj pričakujete od bogoslovcev?

Veliko. Predvsem zato, ker želim, da bi iz te hiše odšli med ljudi pripravljeni, da jim daste tisto, kar najprej sami živite; da jim ne prinašate Kristusa z vzvišenostjo besed in mimobežnih pogledov, pač pa kot nekaj, kar vam samim predstavlja največji zaklad, največjo dragocenost. Rad bi, da bi odšli v ta svet polni ljubezni do vseh ljudi; da bi jim znali prisluhniti in

se jim približati ter skupaj z njimi deliti vse. Med nami pa si želim, da bi prevladovali res pristni in odkriti, prijateljski odnosi; da bi se znali spoštovati tudi, če si kdaj kaj povemo bolj naglas; da ne bi iskali igle v senu ali precejali komarja, kjer to ni potrebno in še in še ... Pa pustimo kaj še za kakšno drugo številko.

Hvala za Vaš čas in Vaše odgovore!

... »In bo ena čreda, en pastir.«

— Gašper Klančnik —

Bogoslovci smo vsako leto poslani v svoja škofijska občestva, da opravimo pastoralno prakso, ki traja navadno od petka do nedelje. Postopoma spoznavamo življenje duhovnika na župniji in spremljamo župnijski utrip. Po svojih močeh in z darovi, ki jih nosimo v sebi, oznanjamo veselo vest ter se spoznavamo z delom in nalogami, ki bodo kmalu postale del našega vsakdana. Ob tem nas spremlja želja, da bi vsa prizadevanja ter naloge, ki nam bodo nekoč zaupne, postale naše življenje, saj nam je Kristus dal zgled popolne predanosti in zvestobe ljudem, h katerim ga pošilja Oče. Pomoč duhovniku in stik z občestvom nas more krepiti v poklicanosti, ob čemer nam pomaga, da bomo nekoč zmožni odgovoriti na aktualna vprašanja potrebe Cerkve, predvsem pa, da bomo znali biti blizu ljudem.

Letošnja praksa je bila, kakor je v šali večkrat navrgel stolni župnik Marko Veršič, v mnogih pogledih 'nenormalna' (vendar z zelo pozitivnim predznakom). Najprej gotovo, ker smo bili vsi bogoslovci mariborske metropolije tokrat poslani v isto župnijo, Stolno župnijo svetega Janeza Krstnika Maribor. Morda se komu to zdi nenavadno ali morda celo ne preveč modro, vendar tokrat gotovo potrebno. Pastoralni vikend se je namreč dogajal ravno v času, ko je bila mariborska nadškofija vsa v pričakovanju novega pastirja in pred praznikom nedelje Dobrega pastirja, ko je polnost zakramenta svetega reda prejel mag. Alojzij Cvikl DJ, do sedaj ekonom mariborske nadškofije. Praksa tako v mnogoterem pogledu ni bila običajna, a vendar je pomenila svojevrstno in nadvse zanimivo izkušnjo, ki nas je vadila predvsem v medsebojnem sodelovanju, najprej bogoslovcev med seboj, nato s stolnim župnikom, nazadnje z ljudmi, laiki in župnikovimi sodelavci na župniji. Ob vseh pripravah smo se seveda srečevali tudi z novim nadškofom, kar je bil za nas, bogoslovce, gotovo poseben privilegij.

Vse dogajanje se je pričelo v petek s sveto mašo, sledila je molitvena ura, ki smo jo pripravili bogoslovci; pomenila je sklep devetdnevne blagoslov dela novega nadškofa ter izročitve celotne mariborske nadškofije v Božje varstvo.

Sobota je od nas zahtevala zbranost in v smislu organizacije dela največ pripravljenosti. Vozila RTV-ja so zasedli svoja mesta, napeljali vse kable, postavili odre, da bo slovesnost posvečenja dosegla kar največji krog ljudi, čeprav nas razna stojala in vsi tehnični pripomočki mnogokrat zelo motijo in preizkušajo naše potrpljenje ... Vseh priprav, potrebnih za sprejem povabljenih škofov, duhovnikov in drugih gostov, ni bilo malo. S posebno pozornostjo smo pripravljali bogoslužni prostor ter paramente, ki pritičejo takšni slovesnosti. Gotovo je bila vaja pred posvečenjem z gospodom nadškofom poseben trenutek dneva; spremljala nas je napetost, tudi kaj zmede in negotovosti se je prikradlo v dogajanje, vse pa je prežemalo veselje, da bo Nadškofija Maribor le dobila pastirja. Ta nas s svojim geslom *Iz teme bo zasvetila luč* (2 Kor 4,6), opogumlja ter navdaja z upanjem, da bo Cerkev mariborske nadškofije stopila na pot potrebnega povezovanja ter z obnovljeno gorečnostjo in apostolskim pogumom nadaljevala svoje častitljivo poslanstvo v duhu svetopisemskih besed: *»ut omnes unum sint«* – da bi bili vsi eno! (Jn 17,21)

Nedelja, 26. april 2015, nedelja Dobrega pastirja. Dan D! Dopoldne je potekalo umirjeno, brez posebnih pritiskov in zapletov, kar pa se je že

primerilo, smo uspešno premostili – z radostjo in hvaležnostjo v dioptriji dogajanja tega pomembnega dne.

Zanimivo je bilo opazovati ljudi, ki so se zbirali okoli stolnice. Prijetno je bilo uzreti radost v očeh, prisluhniti optimizmu izrečenih besed ... Pri ljudeh je bilo v času *sede vacante* mogoče opaziti pogrešanje pastirja, ki bo dišal po svojih ovcah, kakor smo brali v evangeliju.

Ob 15. uri se je začelo – vse kamere so bile pripravljene, ljudje zbrani in v pričakovanju. Utrip src navzočih se je povišal, ko so zazveneli zvonovi, zadonele orgle, od škofijskega dvorca proti stolnici pa se je pričel viti slovesni sprevod 25-ih nadškofov in škofov, mnogih duhovnikov, bogoslovcev z glavnim posvečevalcem apostolskim nuncijem Juliuszem Januszom ter soposvečevalcema celjskim škofom Stanislavom Lipovškom in pomožnim mariborskim škofom Jožefom Smejcem, ki je mag. Alojzija Cvikla posvetil v duhovnika. Slovesnost je potekala nemoteno in tekoče, v

povezanosti z Gospodom, ki se je po rokah novoposvečenega škofa daroval na oltarju. Ne nazadnje ne smemo pozabiti, da je On ključ vsega dogajanja, da je On tisti, v katerem je bilo vse dogajanje osredinjeno; vse se je zgodilo z namenom, da bo Božje ljudstvo še spoznavalo Kristusa ter bomo lahko ob oltarju gradili občestvo miru in ljubezni.

V homiliji je apostolski nuncij ob razlagi Božje besede med drugim dodal tudi nekaj spodbud za nadaljnje delovanje nadškofije:

»Dolgo čakanje na novega nadškofa je pomagalo, da smo premišljevali o našem poslanstvu v Cerkvi. / .../

Prepričan sem, da vsi vi upate, da je možno priti do duhovne in pastoralne preнове nadškofije. To upanje temelji tudi na zaupanju svetega očeta, papeža Frančiška, v novega nadškofa Alojzija Cvikla. Seveda sveti oče pričakuje, da boste v prvi vrsti dobri pastir po Jezusovem srcu. Znane so besede papeža Frančiška, ki pravi, da mora pastir smrdeti po ovcah. To ni vonj vzvišenosti in drugačnosti od preprostega ljudstva, biti mora potopljen v njihove probleme, biti blizu trpečim, biti usmiljen z duhovščino in verniki. Usmiljenje med drugim pomeni sočutje, pripravljenost služiti najbolj potrebnim, nositi z njimi Kristusov križ.«

Nadškof Cvikl je zahvalo zaključil s pomenljivimi besedami:

»Mnogo lepega se je zgodilo na vsaki postaji (življenja) in po vsaki izkušnji sem bil bogatejši ne samo za nova spoznanja, ampak potrjen v veri in prijateljstvu. To mi daje upanje, da tudi to poslanstvo, ki ga danes sprejemam, sprejemam v vsej ponižnosti in zavesti, da je zame breme pretežko, zato zaupam v Božjo pomoč, varstvo in vodstvo Svetega Duha. / .../ Tukaj je naša moč, v molitvi, v skupnem iskanju in želji, da bi bilo med nami vedno več Luči.«

Z besedami, ki so sledile, je pokazal zaupanje v molitev, ki lahko nagovarja v drži ponižnosti:

»Prosim vas sedaj, da nekaj trenutkov molite zame, predno vam bom podelil prvi blagoslov kot škof in vaš pastir.«

Tukaj sem,

Boris Rozman (LJ)

»Jezus, zaupam vate!«

Izhajam iz štiričlanske družine iz župnije Sora pri Medvodah. Po končani srednji šoli sem začel delati kot prodajalec v različnih podjetjih. Moje iskanje prave življenjske poti je trajalo več let. Bog me je dolgo čakal, da sem bil pripravljen odgovoriti na njegov klic. Vem, da mi je On pripravljala pot. Tako sem vstopil

v semenišče in se podal na popolnoma novo pot, na kateri nisem vedel, kaj me čaka. Zame je bilo življenje v semenišču popoln obrat dotedanjega načina življenja, ki ga je vsaj v zadnjem času pred vstopom v semenišče krojila služba in iskanje Božje bližine v molitvi in vsakodnevni sveti maši. Semenišče in sobratje so mi bili v veliko oporo v času preizkušenj, da sem se zavedal, da nisem sam. Ko smo bili v enakih stiskah, na primer glede študija, smo si pomagali in se bodrili, da smo napredovali iz letnika v letnik. Seveda brez redne molitve in zaupanja v Gospoda ter priprošnje Božje matere Marije, ne bi zdržal vseh šest let bogoslovja. V bogoslovju je molitev pomemben steber, ki "nosi" bogoslovce in vodstvo na poklicani poti.

Za novomašno geslo sem izbral besede, ki jih je Jezus izrekel sestri redovnici sveti Favstini Kowalski: *»Jezus, zaupam vate!«* Te besede sem izbral za geslo, ker menim, da je danes zelo pomembno, da zaupamo Jezusu, ne glede na to, kako stvari izgledajo okoli nas. Da se zavedamo, da je Jezus gospodar vsega, ki vse čudoviti vodi in ureja. Jezus od nas pričakuje zaupanje in zvestobo, potem lahko dela v nas in po nas nekaj dobrega. Tega zaupanja in zvestobe želim vsem bogoslovcem in duhovnikom.

Naj nas Marija priporoča svojemu sinu, da bomo sveti bogoslovci in duhovniki, upodobljeni po Jezusovem Srcu. V veliko veselje mi je, da bom kot duhovnik prinašal ljudem najdragocenejše, kar obstaja, živega Boga v sveti evharistiji in njegovo odpuščanje v zakramentu sprave.

Aljaž Kraševac (LJ)

»Jaz sem vas izvolil.« (Jn 15,16)

Ko me ljudje sprašujejo, zakaj sem se odločil za duhovništvo, je moj običajni odgovor, da sem klic v sebi nosil že od otroštva. Spomnim se, kako mi je bilo kot otroku logično in samoumevno, da bom nekoč duhovnik. Ta klic me nikoli ni zapustil, četudi sem si kasneje v najstniških letih želel ustvariti družino. Po končani srednji strojni šoli sem se vpisal na univerzitetno strojništvo, ko se je po spletu okoliščin zgodilo, da sem Bogu popustil v boju in se odločil, da vstopim v semenišče z namenom, da postanem duhovnik. Od Boga sem dobil jasno potrditev oz. znamenje, da me je 'izvolil' in me hoče imeti za duhovnika. Ta potrditev me je držala na tej poti do današnjega dne in mi je v veliko tolažbo in oporo še danes. Večkrat vidim svojo nesposobnost za poklic duhovništva, zato je razlog za vztrajanje vedno isti: *»Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane«* (Jn 15,16).

Odločitev, ki sem jo sprejel, je zadnjih šest let rastla. V teku bogoslovja sem se vadil v odločanju za Boga vsak dan; včasih bolj včasih manj uspešno, da bi na koncu naredil dokončno odločitev, da postanem Kristusov duhovnik. Na šestletni poti bi si želel več bratskih vzpodbud, zgledov, nasvetov in opominov. Žal mi je za ne eno stvar, ki sem jo v duhovnem življenju zgrešil. Človek pač z izkušnjo in potrpežljivim vztrajanjem pride do pravih spoznanj. Kljub vsemu si upam danes reči, da svojega življenjskega položaja ne bi zamenjal za nič na svetu; niti svoje bolezni, ki mi je prinesla nemajhno korist. Vse bolj spoznavam, da je

največje veselje biti tam, kjer te želi Bog – telesno in duševno – ter uživati njegovo prisotnost iz dneva v dan. In še eno veselje je posebej veliko: zavest, da si nisem sam izvolil poklica in te poti, ampak, da me je izvolil On in bo tudi On poskrbel za vse. Te zavesti želim tudi vam, dragi bogoslovci, v upanju, da bomo nekega dne skupaj z rama ob rami delali za zveličanje čim večjega števila duš.

Peter Možina (LJ)

»Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da kdo dá življenje za svoje prijatelje.« (Jn 15,13)

Prihajam iz majhne vasice Rakitnik v bližini Postojne, župnije Matenja vas. Rojen sem v tradicionalno katoliški družini dveh otrok. Od ranega otroštva sem zaupal v Gospoda; to je bilo zame nekaj naravnega. V zaupnost z Njim me je uvedla stara mama pri sedmih letih. Pri 13-ih ali 14-ih letih (čas prejema zakramenta svete birme) sem odkril lepoto duhovniškega poklica. Ne bi mogel reči, da sem to zaznal kot Gospodov klic, vendar pa sem bil odprt za to možnost. V domači župniji sem rad sodeloval kot ministrant, pritrkovalec, pevec in organist. Prek dejavnosti v župniji sem rasel v veri in prijateljstvu z Jezusom.

V srednji šoli sem se večkrat spraševal o tem, kam me Gospod kliče. Večkrat sem v srcu nihal med željo, da bi našel dekle in se poročil, ter notranjim vzgibom, da bi posvetil vse svoje življenje Gospodu.

Kasneje med študijem geodezije v Ljubljani sem vedno bolj hrepenel po bližini z Gospodom in skoraj vsak dan šel k sveti maši. V tem času sem si resneje postavljaval vprašanje o poklicanosti in začel razmišljati, ali me Gospod kliče v duhovništvo. Proti koncu študija sem imel priložnost srečati se s Skupnostjo

pošlj mi mene! (Iz 6,8b)

Emanuel, v katero sem se kmalu vključil.

Ob dokončanju študija je bil ključni trenutek: ali se takoj spustim v poklicno življenje z nerazrešenim vprašanjem poklicnosti ali pa si vzamem čas, da se jasno soočim s tem temeljnim vprašanjem. Izbral sem slednje. Odšel sem v Belgijo in vstopil v leto razločevanja poklicnosti. V tem času sem človeško in duhovno precej napredoval. Gospod mi je večkrat dal znamenje, da me kliče na pot duhovništva, še posebej na zadnjih desetdnevnih duhovnih vajah v tišini, ko mi je bil dan trenutek jasnosti glede poklica. Zatem sem vstopil v semenišče v Belgiji, kjer sem opravil celoten študij v bogatem mednarodnem

vzdušju in diplomiral. Poudaril bi tudi močno bratsko življenje, ki sem ga živel in ga želim gojiti še naprej tukaj v Sloveniji. Diakonsko leto je bilo moje prvo leto življenja v semenišču v Ljubljani. Bolje sem spoznal slovenske bogoslovce in slovensko cerkveno okolje. V tem letu sem veliko sodeloval na župniji v Trnovem v Ljubljani, kjer sva z župnikom Tonetom Komparetom zelo dobro sodelovala. Dal mi je mnogo priložnosti, da sem se izkazal in se od njega veliko naučil.

Ta kratek oris moje poti je odgovor na Gospodov klic. Zahvaljujem se za vse, kar sem v teh letih prejel!

Gašper Mauko (LJ)

»Credo!«

Minilo je pet let, odkar sem prvič prestopil prag semenišča, a vendar se zdi, kakor bi se bilo zgodilo včeraj. Na videz neskončno dolga pot je postala presenetljivo kratka. Spominjam se, kako sem kot prvoletnik z zanimanjem opazoval šestoletnike v njihovih pripravah na posvečenja in nove maše in si ob tem mislil: »Kje je še to ...« Sedaj pa sem sam z nenadejano hitrostjo pristal v njihovi koži. Čeprav je bilo semeniško življenje nadvse pestro, napolnjeno z raznovrstnimi dogodki in izkušnjami, se med njimi kaže ustaljeno vprašanje, ki se mu je bilo v srečevanju z najrazličnejšimi ljudmi skoraj nemogoče izogniti. Zakaj ta poklic? Od kod ti želja postati duhovnik? Odgovor je sila preprost, a za večino nerazumljiv: »Ne vem,« odgovarjam vedno znova. Kdor je resnično začutil Božji klic, ve o čem govorim. Nemogoče je zadovoljivo racionalno utemeljiti in z obstoječim naborom

besed človeškega jezika opisati nagib, da bi postal Kristusov duhovnik, kakor je nemogoče s samo znanostjo definirati svet presegajočo stvarnost. Človek kar naprej ugotavlja, da se zaradi omejenosti lastnega uma vedno znova znajde na točki, kjer ne more reči drugega kot: »Credo!« – Verujem! Skrivnostna, za naš um nedosegljiva in le v veri sprejemljiva so pota Gospodova (prim. Iz 55,8-9). Prav takšen pa je tudi njegov klic tistim, ki jih vabi kot delavce na svojo žetev.

Temu navkljub pa vas sam nimam namena puščati v negotovosti, ampak vam bom vseeno poskušal kratko opisati pot iskanja lastnega poklica. Osnovna šola ni bila ravno prostor poklicnega odločanja, saj je v tem času mnogo več in mnogo bolj "pomembnih" reči, s katerimi se mora ukvarjati povprečen fant osnovnošolskih let. Večji premiki v tej smeri so se zgodili v gimnaziji, ki sem jo obiskoval v Škofovih zavodih v Šentvidu nad Ljubljano. Odkril sem veselje nad naravoslovnimi znanostmi, zato se je moje zanimanje glede poklicnega življenja pomaknilo na področje veterine. Kljub zanimivi študijski snovi in prijetni družbi sošolcev na Veterinarski fakulteti mi vprašanje globljega smisla lastnega življenja ni dalo miru. Ob koncu prvega letnika sem ugotovil, da to ni materija, ki bi ji želel posvetiti večji del svojega časa. Notranji nemir se je iz dneva v dan povečeval, v mislih pa se mi je vedno pogosteje pojavljala misel na duhovniški poklic. Končno sem le zbral pogum in se vdal Božji volji glede svoje nadaljnje življenjske poti. Rezultat te odločitve najbolje opišejo besede sv. Avgušтина, ki je zapisal: »Nemirno je moje srce, dokler se ne spočije v tebi.« Sledil je vpis na Teološko fakulteto in v Bogoslovno semenišče. Študij sem končal z magistrskim delom s področja teologije duhovništva pri papežu Benediktu XVI., kar mi je pomagalo tudi v osebni rasti pri razumevanju bistva duhovniškega poklica v Cerkvi.

V nadaljevanju pričakujem le še mašniško posvečenje in dekret, ki mi bo zamejil področje pastoralnega dela. Tu naj bi moja poklicna pot zavzela relativno stalnost v nenehni podrejenosti "muhavosti" Božje volje, ki more v tek življenja vsaditi vedno nekaj nepričakovano novega.

Blaž Lapanja (KP)

»Veselite se v upanju, potrpite v stiski, vztrajajte v molitvi.« (Rim 12,12)

Sem Blaž Lapanja doma iz Idrijskih Krnic, župnija Spodnja Idrija. Prihajam iz šestčlanske družine, ki mi je dala temelje duhovnega življenja – družinska molitev, nedeljska sveta maša in praznovanje praznikov.

Če me vprašate, kdaj sem se odločil stopiti na pot duhovništva, vam ne bi znal točno povedati datuma in ure ali odločilnega trenutka svoje odločitve. Po pripovedovanju staršev in starih staršev je klic v duhovništvo moral začeti že zelo zgodaj odzvanjati v meni. Že pred začetkom osnovne šole. Sem se bolje spominjam kasnejšega dogodka, ki se je zgodil pri uri verouka. Bilo je enkrat po prvem svetem obhajilu. Župnik nas je spraševal, kaj želimo postati, ko odrastemo. Med naštevanjem različnih poklicev svojih sošolcev sem takrat izustil, da želim postati duhovnik.

Takrat se tudi sam še nisem vsega zavedal. Božji klic je v meni odmeval tiho, včasih že skoraj neslišno. Ob koncu osnovne šole me je misel na duhovništvo začela vse bolj prevevati. Vpisal sem se na Škofijsko gimnazijo in v Malo semenišče v Vipavi. Po končani gimnaziji in maturi sem se nato vpisal v Bogoslovje. V času srednje šole in potem bogoslovja sem na različne načine prepoznaval in odkrival svojo pot poklicnosti. Pri tem prepoznavanju in prečiščevanju poklica so imeli posebno mesto družina, domača župnija in zgledi duhovnikov, ki so mi stali ob strani.

Za novomašno geslo sem izbral besede apostola Pavla Rimljanom: »Veselite se v upanju, potrpite v stiski, vztrajajte v molitvi« (Rim 12,12). Veseliti se v upanju. Ko je naše upanje Jezus, potem je enostavno biti vesel v vseh stvareh. Če vemo, da bomo nekega dne združeni z Jezusom, je dovolj velik razlog, da se ne

predajamo pesimizmu, ampak vedno gledamo v prihodnost z upanjem.

Biti potrpežljiv v stiskah. Potrpežljivost je mati modrosti, pravi že stari rek. V potrpežljivosti in preizkušnjah postaja naše življenje stanovito in popolnejše. Vztrajajte v molitvi. Molitev je osnovna in temeljna vez, ki vzdržuje naš odnos z Bogom. Besede veselje, potrpežljivost in zvestoba v molitvi, sem vzel kot vademecum na poti duhovništva. Kot tri dnevne tablete, ki jih moraš vsakodnevno zaužiti za zdravo duhovno življenje.

Andrej Lažeta (MS)

»Marija, vate zaupam!«

Stari starši so me že kot zelo majhnega naučili posebne pozornosti do Marije. Tudi naša župnijska cerkev na Prihovi je posvečena Mariji Vnebovzeti. Tam je v glavnem velikem zlatem baročnem oltarju upodobljena Marija, Pribežališče grešnikov ali Zavetnica s plaščem v naravni velikosti, ki ji angeli pomagajo razprostrati plašč nad ljudi vseh stanov, ki se zatekajo pod njeno varstvo. Podoba je dokaj pompozna in se ji čudijo romarji od blizu in daleč. Mene pa je vedno veliko

bolj pritegovala Marijina slika levo od velikega oltarja. Na njej je upodobljena Marija s pogledom, ki vsebuje milino, žalost in trpljenje, a vendar tudi posebno veselje. Na njenih prsih je upodobljeno njeno Srce, okrašeno z vencem rož in prebodeno z bridkim bodalom. V to podobo sem se "zaljubil" že kot otrok in me od takrat vedno spremlja.

Spomnim se (ne vem pa katerega leta), da so na praznik Marijinega vnebovzetja po veliki slovesi maši v čast Vnebovzete duhovniki in pevci skupaj z romarji pred izpostavljenim Svetim Rešnjim telesom na velikem oltarju peli Marijine litanije. Romarji so se med tem spoštljivo pomikali okoli velikega oltarja, ministranti pa smo klečali na desni strani prezbiterja in opazovali ta veličastni prizor češčenja Boga po Mariji. Takrat sem pogledal na sliko Marijinega brezmadežnega Srca in v tistem trenutku spoznal (kolikor pač človek more spoznati), da je Božja volja, da postnem duhovnik in se takoj odločil, da bom na ta Božji klic odgovoril. Naslednji trenutek se mi je seveda zastavilo tisoč in eno vprašanje, kako bom to uresničil, a sem kasneje in še danes vse težave nekako premagal v moči tega trenutka. Človek, ki ni milosti poln in brezmadežen kakor Marija, ne more na Božji poziv odgovoriti v prihodnjiku kakor Ona – enkrat za vso večnost. Jaz lahko odgovorim le v sedanjiku "Tukaj sem", za ta trenutek, vendar s trdno voljo, vse trenutke graditi na trenutku odgovora Bogu pri tistih litanijah pred Najsvetejšim in podobo njenega Srca.

Zato svoje duhovniško poslanstvo posvečujem Mariji, da bo Ona po svojem "Zgodi se", moje mašniško posvečenje in moj odgovor srečno prenesla iz sedanjega časa v večnost. Sam sem nemočen, ob njeni vsemogočni priprošnji pa sposoben izpolniti Božjo voljo.

Blaž Dobravec (LJ)

»Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj.« (Jn 6,58b)

Me mi je Blaž Dobravec, prihajam iz manjše notranjske župnije Bloke. Navdih za novomašno geslo sem prejel pri evharistiji, še preden sem vstopil v semenišče. Z njim želim opozoriti na resničnost izbranih Besed ter sijaj skrivnosti Jagnjetove gostije, ki je tu, da bi imeli življenje v polnosti. Mami mi je pripovedovala, da sem se že kot tri-letni otrok rad igral mašnika ter pri dviganju keliha (spodnjega dela razstavljenega babuške) ter patene (pokrovčka od margarine) odločno klical: »Svetega Duha, angeli!« Nič izjemnega, saj to menda počne veliko otrok, kar je nagovorilo domače, je bila gorečnost in resnost mojega nastopa.

Nato sem se v najstniških, predvsem gimnazijskih letih, precej oddaljil od Boga. Evangelij je bila le mrtva zgodovina in maša nekaj nerazumljivo dolgočasnega. Še sam ne vem kako, sem se proti svoji volji znašel na duhovnem seminarju misijonarja Manjackala na Kureščku. Po tem srečanju je vera zaživela z novim dinamizmom, Jezus je postal nekdo, ki živi med nami in Sveti Duh tisti, ki oživlja. Med neko tedensko mašo sem doživel poseben trenutek, ki mi je utrdil vero v živo resničnost Jezusove nekrvave daritve. Vsi ti dogodki so bili zame izredno obiskanje milosti ter izraz Božjega usmiljenja, ki ga Kristus naklanja svojim. V obdobju študija na Biotehniški fakulteti – lesarstvo, sem spontano postal bolj pozoren na službo duhovnika in se začel spraševati o svoji resnični poklicanosti. Po pogovorih in premislekih sem "svoje" mesto v Cerkvi najrazločneje zaznal v podobi škofijskega duhovnika. V bogoslovju ter na Teološki fakulteti so me najbolj privlačile "bistvene" stvari. Torej sveta maša, molitev ter predmeti povezani s Svetim pismom, cerkvenimi očeti in zakramenti.

Med mnogimi poudarki, duhovnika najraje označim kot moža molitve ter služabnika Božjega usmiljenja, ki svoje življenje za druge v polnosti podarja Kristusu in Cerkvi, da bi bratom in sestrām z nedeljenim srcem prinašal

Kristusovo odrešensko milost, ki jih po zakramentih rešuje, opogumlja in posvečuje. Evharistijo vedno bolj doživljam kot srce krščanskega življenja, kar še posebej velja za posvečene služabnike.

Semeniška leta so mi dala veliko, vendar premalo, da bi se lažje in učinkoviteje srečal z množico oddaljenih ovc, predvsem mladih, ki jih zapeljuje kultura smrti. V formaciji sem pogrešal več praktičnega dela, denimo maševanje in spovedovanje smo le ohlapno predelali in površno "probali". Žal to velja še za mnoga področja, na primer poučevanje verouka, srečanja za starše, ... Seveda se potem na župniji vsega naučiš in se znajdeš "po svoje", vendar bi konkretnije izkušnje in rešitve, ki bi jih že posedoval, zagotovo dale rodovitnejše sadove.

Marija, Kraljica duhovnikov - prosi za nas!

»Povejte jim vse, kar čutite in kar veste o Gospodu!«

Homilija soboškega škofa Štumpfa v Semenišču na praznik Gospodovega vnebohoda.

— Aljaž Baša —

Na slovesni praznik Gospodovega vnebohoda je sveto mašo ob somaševanju gospoda rektorja in gospoda spirituala v ljubljanskem semenišču prvič vodil soboški škof Peter Štumpf. Gospod škof je najprej spregovoril o prazniku Gospodovega vnebohoda in nekaj besed namenil bogoslovcem o življenju v bogoslovju in našem nadaljnjemu življenju. Nekaj besed iz homilije želimo podeliti tudi med vas.

»Ko se je Gospod Jezus rodil v Betlehemu, si je Bog po Devici Mariji privzel človeško naravo. Brezmejni, brezčasni, večni in vse-mogočni Bog se je zaprl v človeško telo. Od Device Marije je prejel človeško srce in človeško kri. To posodje mesa in kosti se je nastavilo rimskim bičem, žebljem in se dalo razpeti na les križa. V Bogu so vsa nebesa. In Kristusu so vsa nebesa postala holokavst ali žrtvovanje, da bi mi ponovno postali nesmrtni. Jezus nam je z učlovečenjem prinesel Božjo naravo, ob vnebohodu pa je nebesom prinesel človeško naravo. Vse, kar spada k človeku: telo, rane, bolezni in smrt, vse to je Jezus odnesel s seboj k Očetu. Gospodovo rojstvo in Gospodov vnebohod torej pomeni izmenjavo Božjega in človeškega. / .../

Ko se je zdelo, da je vse v najlepšem redu, da se izdajstvo ne more več zgoditi, ker je Vstali z njimi in so se zato počutili varne – prav takrat Jezus pove, da odhaja k Očetu. Takrat, ko je najlepše, se zgodi sprememba, ki boli: Jezus odide. Nekaj podobnega je na gostiji. Vsaka gostija se konča z odhodom ženina in neveste. Svatje, ki so bili prej veseli, občutijo žalost ob slovesu. V soboto sem blagoslovil sveti zakon svoje nečakinje Patricije. To je bila prva poroka od mojih petih nečakinj. Mislim, da ima dobrega moža. Toda meni je bilo tako hudo, da odhaja od doma, da ne morem povedati. Poročno pridigo sem komaj povedal do konca. Ta nečakinja se je namreč rodila dva meseca po moji novi maši. Tudi krstil sem jo. Ima zelo lep značaj, tako da jo imajo radi povsod, kamor pride. Nikdar mi ni rekla osorne besede. Zmeraj je bila do mene dobra. Čeprav veš, da tako mora biti, srce drugače čuti. Ali pa na novi maši. Pri posvečenju in novi maši so vsi okrog tebe. Deležen si mnogih čestitk in dobrih želja. Pride pa čas, ko zapustiš dom in odideš na prvo župnijo. Za nekatere to ni povsem enostavno. Še zlasti tam, kjer so starši in sorodniki navezani na sina novomašnika. Škofje v teh tednih premeščamo duhovnike. Kako hudo je za nekatere farane, ko župnik ali kaplan odhaja drugam. Smo ljudje. In pridejo trenutki, ko težko sprejemamo razvoj življenja in zato tudi spremembe v življenju. Vendar v tem je vsa modrost in upam si trditi tudi krščanska popolnost. To je logika semena, rasti in tudi sadov. Kdor zna zapuščati, je sposoben pridobiti.«

Nekaj misli je gospod škof namenil tudi bogoslovcem.

»Ko je Jezus odšel v nebesa k svojemu Očetu, je bilo konec fizičnih srečanj. Bilo je konec s pomnožitvijo kruha in rib. Bilo je konec pečenih rib. Jezusov vnebohod nam daje odgovor tudi na zagate ali težave, s katerimi se v življenju soočamo. Ko Jezus odhaja od svojih učencev, pravzaprav ne odhaja. Ostaja z njimi, vendar drugače – na neviden način. Če je bil Jezus prej vidno s svojimi učenci, je sedaj nevidno v svojih učencih. Če so ga po vstajenju srečali in se dotaknili njegovih ran samo nekateri, se sedaj srečuje z vsakim in povsod. Iz tega srečanja se sedaj poraja celo poslanstvo. Na to poslanstvo se pripravljate tudi vi, bogoslovci. V globini vaše duše samo vi veste, kje in kako ste doživeli srečanje z Gospodom. To srečanje je bilo tako intenzivno, nagovarjajoče in predvsem ljubeče, da niste mogli drugače, kot reči Gospodu: »Tukaj sem. Grem, da bom Tvoja priča tam, kamor me pošiljaš.«

Leta bogoslovja hitro minejo. Sedaj gledate v knjige, da bi lažje spoznali

Gospoda. Sedaj se duhovno krepite, da bi se lažje srečali z Gospodom. Pride pa čas, ko bo tudi vam škof dejal: »Kaj gledate v nebo? Glejte v nebo, da boste vedeli, kam vodi vaša pot, in glejte po zemlji, da boste srečali ljudi. Povejte jim, koga ste spoznali in koga ste srečali. Povejte jim vse, kar čutite in kar veste o Gospodu. Pri tem naj se vam ne mudi. Vsako obdobje ima svoj čas, svoj razvoj, svoje dozorevanje. V času bogoslovja ne prehitujte duhovne rasti. Ne prehitujte intelektualnih zmožnosti. Kdor prehituje, se lahko predčasno utruji. / .../

»Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu,« odmeva še sedaj zelo jasno iz nebes. To je Kristusov glas, ki ne pomeni: tecite po vsem svetu, ampak pojdite po vsem svetu. Iti po vsem svetu oznanjat evangelij pomeni iti premišljeno. Ne izganjamo najprej hudih duhov. Še prej verujemo.

In ker verujemo, izganjamo hude duhove. Ne zdravimo najprej bolnikov. Še prej verujemo in skrbimo za svoje zdravje, za svojo duhovno in fizično kondicijo. Skrbimo za svojo človeško normalnost in šele potem lahko zdravimo druge. Slepec ne more voditi slepega. Bolni ne more dovolj dobro zdraviti bolnega. Mogoče nekaj časa gre, potem pa se ustavi. Pride lahko celo do katastrofe.

Apostol Pavel v pismu Efežanom daje dober recept: »Živite, kakor se spodobi za poklic, v katerega ste poklicani, v vsej ponižnosti, krotkosti in potrpežljivosti. V ljubezni prenašajte drug drugega.«

Tako bomo vedno sposobni biti Kristusovi učenci, ki oznanjajo tam, kjer Kristus hoče in ne, kjer hočemo mi. Naše življenje je prostor, kjer služimo Bogu. Služimo pa v tem času in za ta čas. Ne služimo v

preteklem ne v prihodnjem času. Iz preteklosti se učimo za ta čas, da bi nekoč prišla tudi prihodnost.

Bogoslovje ni zaklonišče pred viharji tega sveta. Bogoslovje je hiša, kjer te viharje opazujete, jih spoznavate, jih analizirate. Eno so viharji tega sveta, povsem drugega pa je vihar Svetega Duha. Ta vihar, ki prihaja od Boga, pa mora močno pihati v bogoslovju, da se boste utrdili v Svetem Duhu in pozneje kot duhovniki kljubovali viharjem tega sveta. Ljudje razumejo duhovnikove slabosti. Ne morejo pa razumeti duhovnikove posvetnosti. To ljudi boli, žalosti in mnoge celo pohujšuje. Posvetni duhovnik je za ljudi zdelan duhovnik, ki so ga sklestili viharji tega sveta. Kdaj se posvetnost prične v bogoslovju? Takrat, ko bogoslovec že misli na poznejšo kariero. Ampak pozneje ni kariere. Lahko je samo dvoje: ali oznanjevanje evangelija ali pa oznanjevanje sebe. Posvetni duhovnik je vedno nezadovoljen duhovnik in za ljudi celo nesmiseln duhovnik. Nekako ne spada nikamor. Je sicer v Cerkvi, a ne spada v Cerkev. Je sicer v svetu, a ne spada v ta svet. Za posvetnega duhovnika ne veš, kam bi ga umestil. Papež Frančišek je glede tega nam duhovnikom povedal že mnogo. Sebi in vam priporočam, da si njegove besede močno vzamemo k srcu. Lažje nam bo in tudi več poguma bomo imeli, da se bomo pravočasno ogibali krajem, osebam in stilom posvetnega življenja.«

Sklenil je s spodbudnimi besedami za vse, ki smo spodbuda za nas vse, naj bomo priče izkustva Boga v naših življenjih:

»Kristusov vnebohod pomeni dokončno izpolnitev človeške zgodovine. Vsak duhovnik je zato poklican biti priča Gospodovega veličastnega vnebohoda. Apostoli so bili priče, zato so lahko ustvarili primerno okolje evangeliju za vse kulture in za vse civilizacije.«

Gospodu škofu smo hvaležni za prvo mašo v bogoslovju in nagovarjajočo homilijo.

Apologia pro vita consecrata

— Br. Jona Vene, OCist —

Nekako smo se že navadili na to, da v vesoljni Katoliški Cerkvi skoraj v vsakemu letu izpostavimo nek poseben namen, ki še dodatno zaznamuje določeno leto. Po letu vere, ki ga je še razglasil zaslužni papež Benedikt XVI., je papež Frančišek leto 2015 razglasil za leto posvečenega življenja. To leto ni bilo izbrano naključno; letos namreč obeležujemo 50. obletnico dokumenta Drugega vatikanskega koncila *Perfectae caritatis*.

In sedaj, če bi vprašali povprečnega kristjana, kaj je posvečeno življenje, bi najbrž dobili veliko različnih odgovorov. Da bi si natančno odgovorili na vprašanje, imamo na voljo kar nekaj pripomočkov; od Katekizma Katoliške Cerkve, Zakonika cerkvenega prava, do Koncilskih odlokov in različnih leksikonov, ki podajajo razlage. Posvečeno življenje je po Kompendiju KKC: »Od Cerkve odobren življenjski stan. Je svoboden odgovor na poseben Kristusov klic, s katerim se posvečeni v celoti predajo Bogu in si prizadevajo za popolno ljubezen ob nagibanju Svetega Duha. Za takšno posvetitev je značilno življenje po evangeljskih svetih« (192. Kaj je posvečeno življenje). Vendar tudi ta definicija ni najlažja in najkrajša. Še vedno namreč ne pove, da s tem terminom označujemo redovnike in redovnice v najširši možni obliki.

Redovništvo se je razvilo skoraj v vseh velikih svetovnih religijah; poznamo ga v judovstvu (nazirci in eseni), krščanstvu, islamu (sufiji in derviši), hinduizmu (bhikšu), džainizmu (munis in sadhvis) in budizmu (bhikkhu in bhikkhuni). Ustanova podobna redovništvu je na zahodu obstajala že v grških filozofskih šolah (pitagorejci, stoiki). Posvečeno

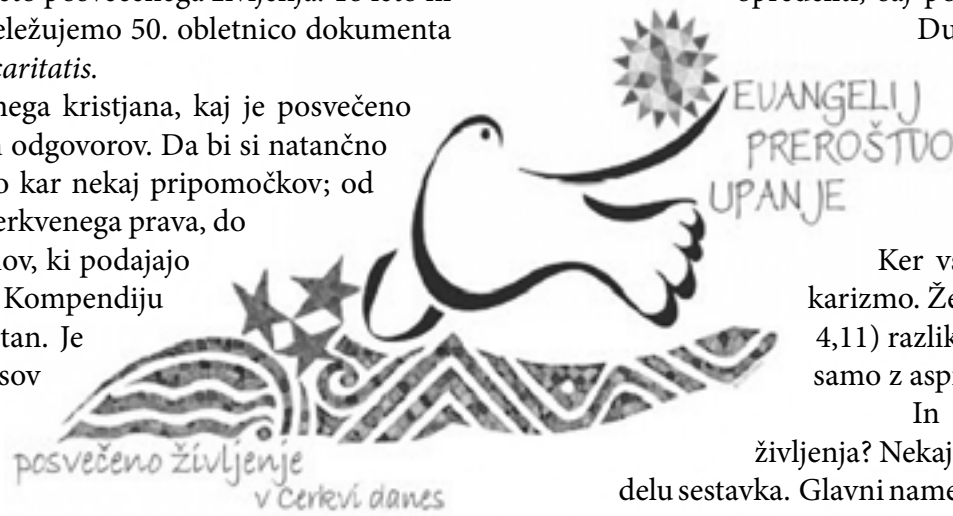
življenje se v Katoliški Cerkvi deli na šest skupin: meniški redovi, redovi posvečenih devic, kontemplativne ustanove, apostolsko redovno življenje, svetne ustanove in družbe apostolskega življenja. Koliko jih je, je težko opredeliti, saj poznate tisto o skrivnostih, ki jih niti Sveti

Duh ne pozna. Splošno lahko opredelimo, da je znotraj Katoliške Cerkve okrog 1000 različnih redov (število še kar raste), ki jim pripada približno milijon članov (tukaj pa je trend v padanju, posebno med redovnicami). Zakaj toliko redov?

Ker vsak red izpolnjuje svoje poslanstvo, svojo karizmo. Že apostol Pavel v pismu Efežanom (prim. Ef 4,11) razlikuje med posameznimi poslanstvi. Ne da se samo z aspirinom reševati tegob tega sveta.

In kaj naj bi bil namen leta posvečenega življenja? Nekaj odgovorov sem skušal nakazati že v prvem delu sestavka. Glavni namen je laikom in vsem ostalim zainteresiranim ljudem pomagati razumeti, kdo redovniki in redovnice sploh smo, s čim se ukvarjamo in zakaj se določeni še vedno odločamo za takšne oblike življenja. Jezus kliče, vendar se v sodobnem svetu vse težje odločamo za hojo za njim. Podprimo prizadevanja z molitvijo in odprtostjo za delovanje Svetega Duha in naj leto posvečenega življenja v nas ne pusti le "prijetnega" spomina na redovnike in redovnice ter naša prizadevanja za promocijo posvečenega življenja (Flash mob, videospoti, delavnice, ...), ampak postanimo dejavni misijonarji v svojih okoljih.

Mogoče se tudi tam skriva kakšen redovni poklic ...

Razmišljanje o meniški formaciji

— Br. Štefan Vojtek, OCist —

Najprej je ustrezno, da si opredelimo cilje meniškega življenja v ožjem pomenu. Vsak v svojem življenju opažamo, da pogosto storimo nekaj, česar načeloma nismo želeli, namreč, da naša impulzivnost ne sledi našemu duhu. V retrospektivi torej vidimo faze združenja z Bogom in faze pozabljanja na Boga. V meniškem življenju želimo s premišljenim izmenjevanjem teh faz človeško razcepljenost postopoma premagati in doseči celovitost, integriteto, in sicer na ravni ustaljenega vedenja, habitusa (simbol tega plemenitega cilja je tudi noša meniškega habita). Zato ni meniško življenje nič drugega kot nenehno premišljevanje, v katerem na zunaj prihaja do izraza človek v glasnem molitvenem bogoslužju. Molčečnost torej ni namen sam na sebi, ampak prihranitev moči za poslušanje glasu Boga v tišini in potem moči za izražanje sadov tega poslušanja v molitvenem bogoslužju. Čeprav za menihe velja tisti slaven stavek iz Benediktovega pravila, da ničemu ne smemo dajati prednosti pred službo Božjo (*Opus Dei*, kar se razlaga predvsem kot molitveno bogoslužje), ni res, da so menihi v samostanu zaradi slovesnega molitvenega bogoslužja, da so korarji. Vendar je vse meniško življenje osnovano na pajčevini molitvenega bogoslužja (sedemkrat na dan), med katerim ima svoje mesto tudi delo, počitek in duhovno branje. K premagovanju te višje razcepljenosti med odnosom do Boga po meniškem izročilu zelo pripomorejo trije pripomočki – stebri: molitev (skupna oz. javna in osebna), fizično delo in – kar se največkrat pozablja – *lectio divina*, se pravi branje duhovnih knjig, med katerim se pogosto ustavlja in prehaja v premišljevanje in molitev. Istemu namenu služi tudi metoda intervalov za ureditev vsakdana, kar pomeni, da trenutke povezanosti z Bogom (zlasti v obliki molitvenega bogoslužja) zamenjujemo pogosto in po stalnem redu (urejeni so torej v stalnem redu in niso nakopičeni v večjem bloku), tako da se polagoma odvadimo človeške razcepljenosti in raztresenosti. Ta metoda pa je v nasprotju z današnjim načinom življenja: dolgo časa garati, potem dolgo časa počivati in se rekreirati ...

Najtrši oreh za vzgojitelja pri poklicanih v meniško življenje ni samo prepoznati prave poklicanosti, temveč predvsem določiti pravi trenutek za začetek meniške formacije: ne sme biti prezgodaj, dokler poklicani še ni »naveličan sveta«, dokler še veliko pričakuje od tega življenja, hkrati pa ne sme biti prepozno, ko je poklicani že zrela, izoblikovana osebnost, ki ima svoje prioritete, navade in življenjske razlage. Tudi v takšnem primeru se sicer da vzgojiti dobrega meniha, ampak gre za tvegan in boleč proces na obeh straneh, ki bi se mu bilo mogoče izogniti.

Druga težava za vzgojitelja je v tem, da poklicanemu pokaže dobre zgleds v meniški skupnosti (ti so vedno v manjšini) in mu razloži, ga prepriča, zakaj je prav, da se ne vznemirja zaradi slabih zgledov. Razen teh dveh negativnih vidikov (torej česa ne delati) je za meniško formacijo vsekakor bolj značilen svarilen kot pridobiten značaj, se pravi, da se med formacijo poklicanega bolj opozarja na nevarnosti in napore meniškega življenja, kakor da se ga skuša za vsako ceno pridobiti v skupnost. Pozitivna stran meniške formacije je zanjo značilen dolgotrajni program, med katerim se poklicanemu osvetljuje, v čem obstaja tista »skrita plodnost kontemplativnega življenja« (iz redovnih konstitucij). Ta pojasnjuje poslanstvo Cerkve v dveh vlogah tega življenja: molitev za druge in apostolat z zgledom namesto z besedami. Konkretno to pomeni, da menihi s svojim življenjem pričajo, kako se lahko živi Božje kraljestvo na zemlji in kakšno je intimno življenje z Bogom v praksi. Navdušenemu poklicanemu človeku je tudi treba razložiti, da Bog zahteva takšno življenje le od redkih, da meniško življenje ne more biti masovni pojav, ne more biti gibanje. V vseživljenjskem horizontu meniške formacije potem nastopa opat (zastopa ga in pomaga mu magister novincev), ki skrbi, da njegovi »menihi dosežejo polnost resnice v svojem življenju« (tudi iz redovnih konstitucij). Dobro vzgojenega meniha se namreč prepozna po tem, da se vse do smrti v nekem smislu vedno čuti kot novinec.

Glede meniške formacije danes srečamo dve skrajni stališči, ki pa imata tudi nek svoj prav. Prvo pravi, da je temeljita formacija alfa in omega vsega. Vendar srečamo ljudi, ki kljub dobri formaciji zapuščajo svojo poklicanost (tudi po daljšem času). Zato moremo zaključiti, da dobra formacija ni »odrešenje«, ampak izdelava kakovostnih načrtov za stavbo, zgradba dobrih temeljev in osvajanje gradbeniške obrti za poklicanega. Kljub dobri formaciji je še vedno izpostavljen boju s slabimi mislimi in ima »svobodo« vse to zavreči in se predati svoji volji, čeprav stara krščanska resnica pravi, da kdor je enkrat od blizu pogledal v Božje obličje, ne bo mogel tega nikdar pozabiti, izbrisati iz svojega spomina. Druga skrajnost pa pravi, da se tisto, kar je resnično v poklicanem človeku, pokaže šele po končani formaciji, šele po večnih redovnih zaobljubah. Takšna ugotovitev kaže na skepso glede možnosti posredovanja duhovnega življenja in glede zmožnosti razločevanja duhov (torej bolj na problem vzgojitelja kot poklicanega človeka v formaciji). Po drugi strani pa je človeška sposobnost pretvarjanja skoraj neomejena in prihajajo v današnjem času ljudje v samostan večinoma zaradi svoje sebičnosti in ne zaradi predanosti Božjim načrtom. S tem se je srečal že sveti Benedikt. Ta zato v svojem Pravilu omenja možnost trikratnega ponovnega sprejema meniha, ki je zbežal iz samostana.

Antropološka izkušnja nas sooča s tem, da je človek v času formacije

(ne glede na fizično starost) deležen posebnih milosti in začasno okuša tako imenovani »predokus« blaženega življenja. Zato je nagnjen k temu, da čas formacije preživi v neki evforiji, navdušenosti in se navdihov in besed od Boga preko vzgojiteljev ne presoja popolnoma trezno.

V zaključku lahko navedemo tri zanimivosti o formaciji menihov:

- prihajajoče kandidate je treba dva ali tri dni pustiti čakati pri porti,
- po prvotni in osnovni formaciji noviciata se nov menih brez trajne obveznosti uvaža naprej v meniško življenje najmanj tri leta, največ pa trikrat po tri leta (torej skupaj z noviciatom je čas odločanja maksimalno 10 let); prav tako je možno meniha po večnih zaobljubah trikrat sprejeti nazaj, če odide iz samostana po svoji odločitvi,
- samo pri cistercijanih je mogoče navzven videti tri faze formacije, ki se kažejo na habitu: novinci imajo vso obleko belo (tuniko, škapulir, pas in plašč), začasni menihi ohranijo vse kakor novinci razen črnega škapulirja; menihi z večnimi zaobljubami dobijo kot izraz svojih zaobljub namesto plašča kukulo, to je široka obleka s kapuco in dolgimi rokavi (simbol angelskih kril) in se uporablja za izrazito liturgične dele vsakdana (za molitveno bogoslužje, mašo, zborovanje v kapitlju in lahko tudi za lectio divina ter osebno molitev).

Okoli Slovenije po nove duhovne poklice

— Zbral in uredil Janez Meden —

»Bodite kot pravi Kristusovi atleti,« je papež Frančišek spodbudil mlade, zbrane na Copacabani na Svetovnem dnevu mladih leta 2013. Papež je morda meril na vztrajnost in gorečnost mladih v duhovnem življenju, a skupina bogoslovcev in študentov teologije je papeževo spodbudo, vede ali nevede, izpolnila precej dobesedno. Odločili so se namreč, da se bodo udeležili ekstremne kolesarske preizkušnje, DOS – Dirke okoli Slovenije –, z namenom pospeševanja molitve za nove duhovne poklice.

Projekt se je začel z idejo Luke Modica, brata kapucina, ki je Bernarda spodbudil k udeležbi na dirki, nato pa se je začelo zbiranje spremljevalne ekipe. Boštjan Gorišek, član spremljevalne ekipe, se začetka spominja takole: »Bilo je med 'počitnicami' po veliki noči, ko je k nam domov prikolesaril Bernard z zmečkanim listom papirja in želel, da se podpišem in tako potrdim sodelovanje na DOS-u.«

Bernard je moral ekipo zbrati kar hitro, saj je ideja prišla v zadnjem trenutku in je bilo treba ujeti rok za prijave. Ko je bilo to urejeno, so se začele tehnične in fizične priprave. »Veliko je bilo treninga, tako podnevi kot ponoči. Pripravili smo tri kolesa, 3 pare obročev in ostalo opremo za tekmovanje,« se spominja Bernard, Simon pa doda: »S pripravo na dirko sta imela največ dela Bernardova starša. Onadva sta v bistvu vse organizirala. Treba je bilo pripraviti avtomobile, vso hrano in pijačo za celo ekipo in posebej za Bernarda, vzpostaviti stik z mediji itd.« S strani Bernardove mame je kmalu prišla tudi ideja, da bi projekt povezali z oznanjevanjem in molitvijo za nove duhovne poklice, kar je ekipa sprejela z odobravanjem.

To, da je ekipa nekoliko drugačna so opazili tudi sotekmovalci. Roman Ivanetič, ki je v ekipi skrbel za stike z javnostjo, pravi: »Sprva so opazili Bernardov dres z logotipi Radia Ognjišče, semenišča in Teološke fakultete in so kar malo debelo gledali. Vendar smo kmalu

z nekaterimi vzpostavili stik, se pogovarjali in videli so, da nismo nič posebnega. No razen brata kapucina Luke Modica, ki je bil v habitu.« Kljub temu pravijo, da je med vsemi tekmovalci vladalo prijateljsko vzdušje in da rivalstva ni bilo čutiti. V ekipi so si enotni tudi, da jim je bilo na tekmi lažje zaradi velike molitvene in siceršnje podpore ob celotni progi. Boštjan glede tega pravi: »Občutek sem imel, da so se vse molitve in blagoslovi zbrali v vsaj tako veliko vero kot je 'gorčično zrno', da je Bernard lahko 'premikal gore' in jih, sicer ne z lahkoto, prekolesaril.« Tudi Bernard se strinja, da si je že pred tekmo najbolj želel veliko navijačev, med tekmo pa so mu dali veliko energije, da je sploh zmogel celotno pot. Podpora namreč ni prihajala le od navijačev ob cesti, ki so ga na nekaterih mestih pričakali celo ponoči, ampak mu

je ekipa posredovala tudi spodbude, ki so jih navijači pošiljali prek spleta in drugih omrežij.

Bernard o svojih mislih, ko je prevozil cilj pomenljivo pove: »Pomislil sem le, da smo prišli okoli Slovenije in izpolnili naš cilj. Pa tudi na ležišče dormeo, ki me je čakalo doma.« Tudi drugi člani ekipe so mnenja, da je bil cilj spodbuditi ljudi k molitvi za nove duhovne poklice dosežen. S tem se strinjam tudi sam, saj sem v času dirke nenehno mislil na Bernarda in ekipo ter ob tem molil zanje in za uspeh njihovega truda. Zato sem bil zelo vesel, ko sem proti koncu drugega dne dirke prejel klic bivšega sošolca, ki mi je sporočil, da ga je Bog poklical v duhovniški poklic in se nam bo prihodnje leto pridružil v bogoslovju.

Verjamem, da je bil ta in verjetno še kakšen duhovni poklic tudi plod akcije Dobrih oznanjevalcev Sloveniji, kakor se je ekipa poimenovala. Zaključim pa lahko z Boštjanovimi besedami: »Hvala Bogu za to novo/noro izkušnjo, da smo se združili in darovali ta čas in napor v namen za nove duhovne poklice ter tako pričevali, da je Gospod tisti, ki mu gre slava, zmaga in čast.«

DOS – Dirka okoli Slovenije je 1250 dolga kolesarska preizkušnja, ki jo tekmovalci odpeljejo z minimalnimi postanki. Bernard jo je prevozil v 2 dneh, 14 urah in 5 minutah, s povprečno hitrostjo 20,14 km/h in le 3 urami spanca.

ČLANI EKIPE:
Bernard Rožman
Simon Virant
Luka Modic
Boštjan Gorišek
Roman Ivanetič
Matevž Kunšič
Ana Rožman
Janez Rožman

Skupinska fotografija bogoslovcev z vodstvom semenišča.

Spiritual blagoslavlja novo sobo za druženje.

Janez Jurij Arnež Oda Kostanju – Filozofu

O kostanj ti moj dragi, ki domuješ
pred Teološko fakulteto in posedaš.
V predavalnici številka dve nas gledaš.
Profesorje filozofije navdihuješ.

V svoji lastni biti brez besed modruješ,
ko svojo bujno krasno krošnjo tam razpredaš.
Tiho bivajoče, z listi ali brez, nas gledaš,
in svoje nam kostanjsko bistvo razkazuješ.

Tako, zdaj letnik naš od tebe se poslavlja,
dragi kostanj, s težkim srcem te pozdravlja,
hvaležen ti za metafizične sadove.

Védi, zdaj se nova pot za nas pripravlja,
toda ti sprejemal nove boš rodove,
molčé popeljal v filozofske jih vrhove.

Škofovsko posvečenje Alojzija Cvikla DJ.

Selfi pevcev v Novem Lurdu pri Šentjerneju.

Novi rektor Roman Starc in škof Franci Šuštar.

Prvoletniki z magistroma.

Ogled krstilnice v Ogleju na postnem romanju.

Semeniški piknik na proštovem vrtu.

Nadškof blagoslavlja Bernarda in ekipo pred odhodom na DOS.